

Tončkov god.

Spisal F. G. Hrastničan.

He, to vam je bilo ugibanje pred Tončkovim godom! Vedno je rukai svojo sestrico za krilo ter jo povpraševal, ali morda ona ve, kaj dobi za god. A ona je molčala, zakaj tako ji je ukazala mama, in ona jo je morala slušati.

„Oh, da bi vendar že končno napočil večer!“ je vzdihoval opoldne pri obedu Tonček ter vtaknil polno žlico vroče juhe v usta. „Moj Bog, najrajši bi šel kar sedaj spat, da bi bilo kmalu jutro!“

„Tonček, kaj pa, če ne dobiš ničesar?“ ga vpraša mama ter se mu nasmehne.

Potem pa skremži Tonček obraz ter se jame jokati: „Ne, to ni mogoče! Nekaj moram dobiti, ker tako malo me tudi nimate radi, da bi mi ničesar ne dali!“ reče črez nekoliko časa. A mamica ga pritisne k sebi ter ga rahlo poljubi na lice.

Nestrpno je čakal večera. Vsak trenutek je hotel iti spat. A dobra mama mu tega ni dovolila, češ, da se sicer navadi mehkužnosti.

Po dolgem čakanju napoči vendar dolgo zaželeni večer, in naš Tonček je šel takoj po večerji spat. Medtem, ko je Tonček sanjal sladke sanje o jutrišnjem godu, je mati polagala Tončku namenjena darila po vrsti na okroglo mizico. Na sredo je postavila velik kolač, na tega pa mnogo lepih jabolk in hrušk. Pred kolač je položila lep, pisan biček, ki ima na spodnjem koncu piščalko. Na vsako stran biča pa je postavila mama po eno knjigo, ki je bilo v vsaki mnogo lepih podob.

Oj, da bi bili videli Tončka, kako je že na vse zgodaj drugo jutro stal pred mizico ter občudoval svoje darove! Posebno mu je ugajal pisani bič, ki ga ni mogel prehaliti. Ves dopoldan je pokal, tepel in zvižgal z njim. Opoldan je moral ležati bič poleg Tončkovega kroznika in ko bi mogel in znal jesti, bi mu gotovo dal nekoliko pokusiti. —

Po kosilu je zopet pokal in zvižgal, da je bilo veselje. A kaj, če se samo v sobi igra, saj mora vendar tudi pod milim nebom pokazati svojo umetnost v pokanju! —

In res! — Prvo priliko je porabil za to. Komaj se je namreč mama za nekaj trenutkov odstranila iz hiše, jo pobriše Tonček s svojim pisanim bičem ven na dvorišče, kjer se je izprehajal prevzetni petelin s svojo jato kokoši. Tam-le nekako na sredi dvorišča pa je bilo zbranih veliko pur in puřanov. Tonček se postavi pred eno teh velikih ptic ter veselo zazvižga na svojo piščalko. A — oj, groze! — Velika žival razpne svoj rep, napravi iz njega nekako kolo, pobesi kljun, vlači svoje perutnice po tleh za seboj ter — se zakadi proti Tončku. Ta beži pred hudobno živaljo, kolikor more. Ozre se, da bi videl, če še divja puran za njim, toda v tem trenutku se zvrne v vodo, ki je bila pripravljena za race in gosi, in moker do kože z zlomljenim bičem se pobere Tonček iz vode in jokaje pribeži k materi.

Mislil je seveda, da ga bo mamica pomilovala, toda zmotil se je! Vzela mu je bič in vse ostale darove, razen tistih, ki jih je že pojedel, — ter žugaje s prstom reče Tončku: „Prihodnje leto, ko bo zopet tvoj god in ko boš večji in pametnejši, dobiš vse zopet nazaj!“

Kislo se je držal Tonček po teh maminih besedah, a kaj si je mogel: kar je mamica rekla, se je moralo zgoditi, a Tonček ni mogel ničesar izpremeniti.

Jzza gor . . .

*Grenka žalost zablodila
v tihe je poljane,
slanica je pomorila
rožice zaspane.*

*Mrzel vetrič pripihljaj je
tihu èrez gorice,
pa na gorki jug odgnal je
brzokrile ptice.*

*Ah, in molk in žalost grenka
je zakraljevala,
izza gor je bela ženka —
mrzla zima vstala . . .*

Sokolov.

Ruša in Nuša.

Spisal *Andrej Rapè.*

osta megla se je vlačila tisti dan po vasi. Gori od Save so se vzdigovale goste in gosteje meglene kope. Pa so se plazile počasi, počasi in zalile vso vas, kakor zalije reka polje in travnike, kadar prestopi obrežje. In lastovice so se zbirale tisti dan gori nad staro cerkveno uro v linah, in žerjavi so kričali po zraku. Skoro mraz je bilo.

Pri Hostnikovih so bili otroci s staro teto sami doma. Mama je odšla zjutraj v mesto. Dobrega očeta v tej družini več niso imeli. Umrli je bil. Sladko sta še spančkali Ruša in Nuša, mamičini ljubljenci, ko je odhajala mati. V spanju ju je poljubila presrčno, popravila jima odejo, izročila — kakor vselej, kadar je šla z doma — angelu varhu in stari teti ter odšla.

Gotovo je bila že v mestu, ko se je doma prebudila ljubica Ruša.

„Mama, mamica!“ je zaklicala Ruša veselo. Iztegnila je drobno telesce in nežne ročice ter pokukala izpod odeje na mamino posteljo. Zaspano je še zrla tja, a videti ni mogla ničesar. Na njen prvi klic ni bilo nikakega odgovora. Stara teta je pripravljala zunaj zajtrk. Še enkrat je poklicala: „Mamica!“ Nič odgovora. Takrat pa so se ji razširile oči, na rožnato lice ji je vzplaval oblaček žalosti. Tam v kotu v očesnih jamicah se je posvetilo nekaj kakor solza. Oči so hipoma postale mokre. Obraz, prej žareč sladkih spominov na rožne sanje, se je stemnil. Kakor bi se bilo solnčece skrilo za oblake. Pogledala je na sestrico, a ta je še sladko